

c) In toepassing van de desbetreffende communautaire richtlijnen zullen de Lid-Staten al het mogelijke doen om de aanvragen binnen zes maand nadat ze op de voorgeschreven wijze door de onder de wetgeving van een derde land ressorterende bedrijven werden ingediend met het oog op het krijgen van de vergunningen die ten behoeve van het verlenen van diensten aangaande investeringen in effecten, als omschreven in de Richtlijn inzake de diensten aangaande investeringen, via de vestiging van een dochtermaatschappij in een Lid-Staat vereist zijn, overeenkomstig de wetgeving van bedoelde Staat. Wanneer de aanvragen worden afgewezen, doet de autoriteit van de Lid-Staat al het mogelijke om de bedrijven die de aanvraag indienden hiervan in kennis te stellen en de redenen die aan de afwijzing ten grondslag liggen, toe te lichten.

d) De Lid-Staten doen al het mogelijke om de onder de wetgeving van een derde land ressorterende bedrijven zonder onnodige vertraging de inlichtingen te verstrekken waarom ze hebben verzocht in verband met de voortgang van het onderzoek van hun op de voorgeschreven wijze opgestelde aanvraag die ze indienden met het oog op het krijgen van de vergunningen die ten behoeve van het verlenen van diensten aangaande investeringen in effecten via de vestiging van een dochtermaatschappij in een Lid-Staat vereist zijn, overeenkomstig de wetgeving van bedoelde Staat.

Nota

(1) In tegenstelling tot dochtermaatschappijen van buitenlandse vennootschappen, zijn de rechtstreeks door een niet-communautaire financiële instelling in een Lid-Staat gevestigde filialen, op enkele beperkte uitzonderingen na, niet onderworpen aan de op communautair niveau geharmoniseerde prudentiële voorschriften volgens welke dergelijke dochtermaatschappijen meer faciliteiten genieten om in heel de Gemeenschap nieuwe vestigingen op te zetten en grensoverschrijdende diensten te verlenen. Deze filialen zijn dus gemachtigd op het grondgebied van een Lid-Staat werkzaam te zijn onder dezelfde voorwaarden als die welke op de nationale financiële instellingen van deze Lid-Staat van toepassing zijn en kunnen verplicht zijn te voldoen aan een aantal specifieke prudentiële voorschriften zoals, in het geval van banken en diensten aangaande de belegging in effecten, een afzonderlijk kapitaal, en andere voorschriften met betrekking tot de solvabiliteit en de voorlegging en publicatie van rekeningen dan wel, in het geval van verzekeringsmaatschappijen, bijzondere vereisten inzake garantieverlening en deposito, een afzonderlijk kapitaal, en de vestiging in de desbetreffende Lid-Staat, van de vermogensbestanddelen die de technische reserves en ten minste één derde van de solvabiliteitsmarge omvatten. De Lid-Staten mogen de in deze lijst vermelde beperkingen alleen toepassen ten aanzien van de directe vestiging van een commerciële aanwezigheid uit een derde land of ten aanzien van het verlenen van grensoverschrijdende diensten vanuit een derde land; het is een Lid-Staat dan ook niet toegestaan deze beperkingen, met inbegrip van de vestigingsbeperkingen, toe te passen op dochtermaatschappijen van vennootschappen uit derde landen die in andere Lid-Staten van de Gemeenschap gevestigd zijn, tenzij deze beperkingen overeenkomstig de communautaire wetgeving ook van toepassing zijn op maatschappijen of onderdanen van andere Lid-Staten.

(2) I : De verstrekking en doorgifte van financiële informatie en de bewerking van financiële gegevens die het verhandelen van financiële instrumenten tot gevolg hebben kunnen, worden verboden wanneer de bescherming van de investeerders hierdoor ernstig dreigt te worden aangetast. Alleen de banken en der erkende investeringsmaatschappijen zijn verplicht de voorschriften inzake bedrijfsvoering in acht te nemen, wanneer ze investeringsadvies verstrekken omtrent de financiële instrumenten en de ondernemingen adviseren met betrekking tot de kapitaalstructuur, de bedrijfsstrategie en aanverwante kwesties alsmede wanneer ze met betrekking tot fusies of overnames advies verstrekken en diensten verlenen. Het beheer van activa wordt geacht geen deel uit te maken van de adviesdiensten.

(3) I : Personen die bevoegd zijn voor het beheer van collectieve activa worden aansprakelijk geacht voor de door hun plaatsvervaarders verleende diensten aangaande investeringen (beheer van collectieve activa, met uitzondering van de instellingen voor collectieve beleggingen in effecten).

F. 1999 — 3930

[C — 99/15120]

3 MARS 1999. — *Loi portant assentiment à la Convention internationale contre la prise d'otages, faite à New York le 17 décembre 1979* (1)

ALBERT II, Roi des Belges,

A tous, présents et à venir, Salut.

Les Chambres ont adopté et Nous sanctionnons ce qui suit :

Article 1er. La présente loi règle une matière visée à l'article 77 de la Constitution.

Art. 2. La Convention internationale contre la prise d'otages, faite à New York le 17 décembre 1979, sortira son plein et entier effet.

Promulguons la présente loi, ordonnons qu'elle soit revêtue du sceau de l'Etat et publiée par le *Moniteur belge*.

Donné à Bruxelles, le 3 mars 1999.

ALBERT

Par le Roi :

Le Ministre des Affaires étrangères,

E. DERYCKE

Le Ministre de la Justice,

T. VAN PARYS

Scellé du sceau de l'Etat :

Le Ministre de la Justice,

T. VAN PARYS

N. 1999 — 3930

[C — 99/15120]

3 MAART 1999. — *Wet houdende instemming met het Internationaal Verdrag tegen het nemen van gijzelaars, opgemaakt te New York op 17 december 1979* (1)

ALBERT II, Koning der Belgen,

Aan allen die nu zijn en hierna wezen zullen, Onze Groet.

De Kamers hebben aangenomen en Wij bekrachtigen hetgeen volgt :

Artikel 1. Deze wet regelt een aangelegenheid bedoeld in artikel 77 van de Grondwet.

Art. 2. Het Internationaal Verdrag tegen het nemen van gijzelaars, opgemaakt te New York op 17 december 1979, zal volkomen gevolg hebben.

Kondigen deze wet af, bevelen dat zij met 's Lands zegel zal worden bekleed en door het *Belgisch Staatsblad* zal worden bekendgemaakt.

Gegeven te Brussel, 3 maart 1999.

ALBERT

Van Koningswege :

De Minister van Buitenlandse Zaken,

E. DERYCKE

De Minister van Justitie,

T. VAN PARYS

Met 's Lands zegel gezegeld :

De Minister van Justitie,

T. VAN PARYS

Note

(1) *Session 1998-1999 :*

Sénat.

Documents. — Projet de loi déposé le 9 octobre 1998, n° 1-1110/1. — Rapport, n° 1-1110/2. — Texte adopté en séance et transmis à la Chambre, n° 1-1110/3.

Annales parlementaires. — Discussion, séance du 17 décembre 1998. — Vote, séance du 17 décembre 1998.

Chambre.

Documents. — Projet transmis par le Sénat, n° 49-1896/1. — Rapport, n° 49-1896/2.

Annales parlementaires. — Discussion, séance du 27 janvier 1999. — Vote, séance du 28 janvier 1999.

Nota

(1) *Zitting 1998-1999 :*

Senaat

Documenten. — Ontwerp van wet ingediend op 9 oktober 1998, nr. 1-1110/1. — Verslag, nr. 1-1110/2. — Tekst aangenomen in vergadering en overgezonden aan de Kamer, nr. 1-1110/3.

Parlementaire Handelingen. — Bespreking, vergadering van 17 december 1998. — Stemming, vergadering van 17 december 1998.

Kamer

Documenten. — Tekst overgezonden door de Senaat, nr. 49-1896/1. — Verslag, nr. 49-1896/2.

Parlementaire Handelingen. — Bespreking, vergadering van 27 januari 1999. — Stemming, vergadering van 28 januari 1999.

VERTALING

Convention internationale contre la prise d'otages

Les Etats parties à la présente Convention,

Ayant présents à l'esprit les buts et principes de la Charte des Nations Unies concernant le maintien de la paix et de la sécurité internationale et le développement des relations amicales et de la coopération entre les Etats,

Reconnaissant en particulier que chacun a droit à la vie, à la liberté et à la sécurité de sa personne ainsi qu'il est prévu dans la Déclaration universelle des droits de l'homme et dans le Pacte international relatif aux droits civils et politiques,

Réaffirmant le principe de l'égalité de droits des peuples et de leur droit à disposer d'eux-mêmes consacré dans la Charte des Nations Unies et dans la Déclaration relative aux principes du droit international touchant les relations amicales et la coopération entre les Etats conformément à la Charte des Nations Unies, ainsi que dans les autres résolutions pertinentes de l'Assemblée générale,

Considérant que la prise d'otages est un délit qui préoccupe gravement la communauté internationale et que, conformément aux dispositions de la présente Convention, quiconque commet un acte de prise d'otages doit être poursuivi ou extradé,

Convaincus de la nécessité urgente de développer une coopération internationale entre les Etats en ce qui concerne l'élaboration et l'adoption de mesures efficaces destinées à prévenir, réprimer et punir tous les actes de prise d'otages en tant que manifestations du terrorisme international,

Sont convenus de ce qui suit :

Article 1er

1. Commet l'infraction de prise d'otages au sens de la présente Convention, quiconque s'empare d'une personne (ci-après dénommée « otage »), ou la détient et menace de la tuer, de la blesser ou de continuer à la détenir afin de contraindre une tierce partie, à savoir un Etat, une organisation internationale intergouvernementale, une personne physique ou morale ou un groupe de personnes, à accomplir un acte quelconque ou à s'en abstenir en tant que condition explicite ou implicite de la libération de l'otage.

2. Commet également une infraction aux fins de la présente Convention, quiconque :

- a) Tente de commettre un acte de prise d'otages ou
- b) Se rend complice d'une personne qui commet ou tente de commettre un acte de prise d'otages.

Article 2

Tout Etat partie réprime les infractions prévues à l'article premier de peines appropriées qui prennent en considération la nature grave de ces infractions.

Internationaal Verdrag tegen het nemen van gijzelaars

De Staten die partij zijn bij dit Verdrag,

Indachtig de doelstellingen en beginselen, vervat in het Handvest van de Verenigde Naties, betreffende de handhaving van de internationale vrede en veiligheid en de bevordering van vriendschappelijke betrekkingen en samenwerking tussen Staten,

In het bijzonder erkennende dat een ieder recht heeft op leven, vrijheid en veiligheid van zijn persoon, zoals vermeld in de Universele Verklaring van de rechten van de mens en het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten,

Opnieuw bevestigende het beginsel van gelijke rechten en zelfbeschikking der volken, zoals vastgelegd in het Handvest van de Verenigde Naties en de Verklaring inzake de beginselen van het volkenrecht betreffende vriendschappelijke betrekkingen en samenwerking tussen de Staten overeenkomstig het Handvest van de Verenigde Naties, alsmede in andere daarop betrekking hebbende resoluties van de Algemene Vergadering,

Overwegende dat het nemen van gijzelaars een misdaad is die de internationale gemeenschap met diepe zorg vervult, en dat een ieder die een gijzelingshandeling pleegt overeenkomstig het bepaalde in dit Verdrag hetzij dient te worden vervolgd, hetzij dient te worden uitgeleverd,

Ervan overtuigd dat het dringend noodzakelijk is internationale samenwerking tussen Staten te ontwikkelen bij het ontwerpen en aannemen van doeltreffende maatregelen ter voorkoming, vervolging en bestraffing van alle gijzelingshandelingen als uitingen van internationaal terrorisme,

Zijn overeengekomen als volgt :

Artikel 1

1. Een ieder die een andere persoon (hierna te noemen de « gijzelaar ») overmeestert of van zijn vrijheid berooft en dreigt te doden, te verwonden of van zijn vrijheid beroofd te houden teneinde een derde, te weten een Staat, een internationale intergouvernementele organisatie, een natuurlijke persoon of een rechtspersoon, dan wel een groep personen, te dwingen een handeling te verrichten of zich te onthouden van het verrichten daarvan als al dan niet uitdrukkelijke voorwaarde voor de vrijlating van de gijzelaar, pleegt het misdrijf van gijzeling in de zin van dit Verdrag.

2. Een ieder die :

- a) een poging doet tot het plegen van een gijzelingshandeling of
- b) daaraan deelneemt als medeplichtige van iemand die een gijzelingshandeling pleegt of een poging daartoe doet, begaat voor de toepassing van dit Verdrag eveneens een strafbaar feit.

Artikel 2

Iedere Staat die partij is bij dit Verdrag stelt de in artikel 1 vermelde feiten strafbaar met passende straffen, rekening houdend met het ernstige karakter van deze feiten.

Article 3

1. L'Etat partie sur le territoire duquel l'otage est détenu par l'auteur de l'infraction prend toutes mesures qu'il juge appropriées pour améliorer le sort de l'otage, notamment pour assurer sa libération et, au besoin, faciliter son départ après sa libération.

2. Si un objet obtenu par l'auteur de l'infraction du fait de la prise d'otages vient à être détenu par un Etat partie, ce dernier le restitue dès que possible à l'otage ou à la tierce partie visée à l'article premier, selon le cas, ou à leurs autorités appropriées.

Article 4

Les Etats parties collaborent à la prévention des infractions prévues à l'article premier, notamment :

a) En prenant toutes les mesures possibles afin de prévenir la préparation, sur leurs territoires respectifs, de ces infractions destinées à être commises à l'intérieur ou en dehors de leur territoire, y compris des mesures tendant à interdire sur leur territoire les activités illégales des individus, des groupes et des organisations qui encouragent, fomentent, organisent ou commettent des actes de prise d'otages;

b) En échangeant des renseignements et en coordonnant les mesures administratives et autres à prendre, le cas échéant, afin de prévenir la perpétration de ces infractions.

Article 5

1. Tout Etat partie prend les mesures nécessaires pour établir sa compétence aux fins de connaître des infractions prévues à l'article 1er, qui sont commises :

a) Sur son territoire ou à bord d'un navire ou d'un aéronef immatriculé dans ledit Etat;

b) Par l'un quelconque de ses ressortissants, ou, si cet Etat le juge approprié, par les apatrides qui ont leur résidence habituelle sur son territoire;

c) Pour le contraindre à accomplir un acte quelconque ou à s'en abstenir; ou

d) A l'encontre d'un otage qui est ressortissant de cet Etat lorsque ce dernier le juge approprié.

2. De même, tout Etat partie prend les mesures nécessaires pour établir sa compétence aux fins de connaître des infractions prévues à l'article premier dans le cas où l'auteur présumé de l'infraction se trouve sur son territoire et où l'Etat ne l'extrade pas vers l'un quelconque des Etats visés au paragraphe 1er du présent article.

3. La présente Convention n'exclut pas une compétence pénale exercée en vertu de la législation interne.

Article 6

1. S'il estime que les circonstances le justifient, tout Etat partie sur le territoire duquel se trouve l'auteur présumé de l'infraction assure, conformément à sa législation, la détention de cette personne ou prend toutes autres mesures nécessaires pour s'assurer de sa personne, pendant le délai nécessaire à l'engagement de poursuites pénales ou d'une procédure d'extradition. Cet Etat partie devra procéder immédiatement à une enquête préliminaire en vue d'établir les faits.

2. La détention ou les autres mesures visées au paragraphe 1er du présent article sont notifiées sans retard directement ou par l'entremise du Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies :

a) A l'Etat où l'infraction a été commise;

b) A l'Etat qui a fait l'objet de la contrainte ou de la tentative de contrainte;

c) A l'Etat dont la personne physique ou morale qui a fait l'objet de la contrainte ou de la tentative de contrainte a la nationalité;

d) A l'Etat dont l'otage a la nationalité ou sur le territoire duquel il a sa résidence habituelle;

e) A l'Etat dont l'auteur présumé de l'infraction a la nationalité ou, si celui-ci est apatride, à l'Etat sur le territoire duquel il a sa résidence habituelle;

f) A l'organisation internationale intergouvernementale qui a fait l'objet de la contrainte ou de la tentative de contrainte;

g) A tous les autres Etats intéressés.

Artikel 3

1. De Staat die partij is bij dit Verdrag en op wiens grondgebied de gijzelaar door de dader wordt vastgehouden, neemt alle maatregelen die hij passend acht om de toestand van de gijzelaar te verlichten, in het bijzonder om zijn vrijlating te verzekeren, en na zijn vrijlating, in voorkomend geval, zijn vertrek te vergemakkelijken.

2. Indien een voorwerp dat de dader als gevolg van de gijzeling heeft verkregen in het bezit komt van een Staat die partij is bij dit Verdrag, geeft die Staat dat voorwerp zo spoedig mogelijk terug aan de gijzelaar of de in artikel 1 bedoelde derde, naar gelang het geval, dan wel aan de in aanmerking komende autoriteiten van die derde.

Artikel 4

De Staten die partij zijn bij dit Verdrag werken samen ter voorkoming van de in artikel 1 vermelde strafbare feiten, in het bijzonder door :

a) alle mogelijke maatregelen te nemen om te voorkomen dat op hun onderscheiden grondgebieden voorbereidingen worden getroffen voor het begaan van die strafbare feiten binnen of buiten hun grondgebied, met inbegrip van maatregelen om te verbieden dat op hun grondgebied onwettige activiteiten plaatsvinden door personen, groepen of organisaties die aanmoedigingen of aanzetten tot het verrichten van gijzelingshandelingen, deze organiseren of deze uitvoeren;

b) inlichtingen uit te wisselen en administratieve en andere maatregelen, naar gelang het geval, ter voorkoming van het begaan van deze strafbare feiten te coördineren.

Artikel 5

1. Iedere Staat die partij is bij dit Verdrag neemt de maatregelen die nodig zijn om zijn bevoegdheid vast te leggen tot kennisgeving van de in artikel 1 vermelde strafbare feiten die worden begaan :

a) op zijn grondgebied of aan boord van vaartuigen of luchtvaartuigen, ingeschreven in die Staat;

b) door zijn onderdanen of, indien die Staat dat gewenst acht, door staatlozen die hun gewone verblijfplaats op zijn grondgebied hebben;

c) met het oogmerk die Staat te dwingen een handeling te verrichten of zich te onthouden van het verrichten daarvan; of

d) met betrekking tot een gijzelaar die onderdaan van die Staat is, indien die Staat dat gewenst acht.

2. Evenzo neemt iedere Staat die partij is bij dit Verdrag de maatregelen die nodig zijn om zijn bevoegdheid tot kennisgeving vast te leggen ten aanzien van de in artikel 1 vermelde strafbare feiten in de gevallen waarin de vermoedelijke dader zich op zijn grondgebied bevindt en die Staat hem niet aan een van de in het eerste lid van dit artikel vermelde Staten uitlevert.

3. Dit Verdrag sluit geen enkele bevoegdheid in strafzaken uit, die wordt uitgeoefend krachtens de nationale wet.

Artikel 6

1. Iedere Staat die partij is bij dit Verdrag en op het grondgebied waarvan de vermoedelijke dader zich bevindt, neemt deze overeenkomstig zijn wetten in hechtenis indien hij oordeelt dat de omstandigheden zulks wettigen of neemt andere maatregelen om de aanwezigheid van de vermoedelijke dader te verzekeren gedurende de tijd die nodig is om een strafrechtelijke procedure of een uitleveringsprocedure tegen hem te kunnen aanvangen. Die Staat stelt onmiddellijk een vooronderzoek naar de feiten in.

2. De voorlopige hechtenis of de andere in het eerste lid van dit artikel bedoelde maatregelen worden onverwijld, rechtstreeks of door tussenkomst van de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties, ter kennis gebracht van :

a) de Staat waar het strafbare feit werd gepleegd;

b) de Staat tegen wie de dwang of de poging daartoe was gericht;

c) de Staat waarvan, de natuurlijke persoon of rechtspersoon tegen welke de dwang of de poging daartoe was gericht onderdaan is, of waar deze persoon gevestigd is

d) de Staat waarvan de gijzelaar onderdaan is of op wiens grondgebied deze zijn gewone verblijfplaats heeft;

e) de Staat waarvan de vermoedelijke dader onderdaan is of, indien deze staatloos is, de Staat op wiens grondgebied deze zijn gewone verblijfplaats heeft;

f) de internationale intergouvernementale organisatie tegen welke de dwang of de poging daartoe was gericht;

g) alle andere betrokken Staten.

3. Toute personne à l'égard de laquelle sont prises les mesures visées au paragraphe 1er du présent article est en droit :

a) De communiquer sans retard avec le représentant compétent le plus proche de l'Etat dont elle a la nationalité ou qui est autrement habilité à établir cette communication ou, s'il s'agit d'une personne apatride, de l'Etat sur le territoire duquel elle a sa résidence habituelle;

b) De recevoir la visite d'un représentant de cet Etat.

4. Les droits visés au paragraphe 3 du présent article doivent s'exercer dans le cadre des lois et règlements de l'Etat sur le territoire duquel se trouve l'auteur présumé de l'infraction, étant entendu toutefois que ces lois et règlements doivent permettre la pleine réalisation des fins pour lesquelles les droits sont accordés en vertu du paragraphe 3 du présent article.

5. Les dispositions des paragraphes 3 et 4 du présent article sont sans préjudice du droit de tout Etat partie, ayant établi sa compétence conformément au paragraphe 1 b) de l'article 5, d'inviter le Comité international de la Croix-Rouge à communiquer avec l'auteur présumé de l'infraction et à lui rendre visite.

6. L'Etat qui procède à l'enquête préliminaire visée au paragraphe 1 du présent article en communique rapidement les conclusions aux Etats ou à l'organisation mentionnée au paragraphe 2 du présent article et leur indique s'il entend exercer sa compétence.

Article 7

L'Etat partie dans lequel une action pénale a été engagée contre l'auteur présumé de l'infraction en communique conformément à ses lois le résultat définitif au Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies, qui en informe les autres Etats intéressés et les organisations internationales intergouvernementales intéressées.

Article 8

1. L'Etat partie sur le territoire duquel l'auteur présumé de l'infraction est découvert, s'il n'extrade pas ce dernier, soumet l'affaire, sans aucune exception, et que l'infraction ait été ou non commise sur son territoire, à ses autorités compétentes pour l'exercice de l'action pénale selon une procédure conforme à la législation de cet Etat. Ces autorités prennent leur décision dans les mêmes conditions que pour toute infraction de droit commun de nature grave conformément aux lois de cet Etat.

2. Toute personne contre laquelle une procédure est engagée en raison d'une des infractions prévues à l'article premier jouit de la garantie d'un traitement équitable à tous les stades de la procédure, y compris la jouissance de tous les droits et garanties prévus par la loi de l'Etat sur le territoire duquel elle se trouve.

Article 9

1. Il ne sera pas fait droit à une demande d'extradition soumise en vertu de la présente Convention au sujet d'un auteur présumé de l'infraction si l'Etat partie requis a des raisons substantielles de croire :

a) Que la demande d'extradition relative à une infraction prévue à l'article premier a été présentée aux fins de poursuivre ou de punir une personne en considération de sa race, de sa religion, de sa nationalité, de son origine ethnique ou de ses opinions politiques; ou

b) Que la position de cette personne risque de subir un préjudice :

(i) Pour l'une quelconque des raisons visées à l'alinéa a) du présent paragraphe, ou

(ii) Pour la raison que les autorités compétentes de l'Etat ayant qualité pour exercer les droits de protection ne peuvent communiquer avec elle.

2. Relativement aux infractions définies dans la présente Convention, les dispositions de tous les traités et arrangements d'extradition applicables entre Etats parties sont modifiées entre ces Etats parties dans la mesure où elles sont incompatibles avec la présente Convention.

Article 10

1. Les infractions prévues à l'article 1er sont de plein droit comprises comme cas d'extradition dans tous traités d'extradition conclus entre Etats parties. Les Etats parties s'engagent à comprendre ces infractions comme cas d'extradition dans tout traité d'extradition à conclure entre eux.

3. Iedere persoon ten aanzien van wie de in het eerste lid van dit artikel bedoelde maatregelen worden genomen, heeft het recht :

a) onverwijld in contact te treden met de dichtstbijzijnde bevoegde vertegenwoordiger van de Staat waarvan hij onderdaan is of die anderszins is gerechtigd een zodanig contact te onderhouden of, indien hij staatloos is, van de Staat op wiens grondgebied hij zijn gewone verblijfplaats heeft;

b) bezoek te ontvangen van een vertegenwoordiger van die Staat.

4. De in het derde lid van dit artikel bedoelde rechten worden uitgeoefend overeenkomstig de wetten en voorschriften van de Staat op het grondgebied waarvan de vermoedelijke dader zich bevindt, op voorwaarde dat deze wetten en voorschriften het mogelijk maken dat de doeleinden met het oog waarop de in het derde lid van dit artikel vervatte rechten zijn verleend, volledig worden verwezenlijkt.

5. Het bepaalde in het derde en vierde lid van dit artikel laat het recht van iedere staat die partij is bij dit Verdrag en die aanspraak maakt op bevoegdheid overeenkomstig artikel 5, eerste lid, letter b, onverlet om het Internationale Comité van het Rode Kruis uit te nodigen met de vermoedelijke dader in contact te treden en deze te bezoeken.

6. De Staat die het in het eerste lid van dit artikel voorziene vooronderzoek naar de feiten instelt, bericht zijn conclusies terstond aan de in het tweede lid van dit artikel bedoelde Staten of organisatie en geeft aan of hij voornemens is zijn rechtsmacht uit te oefenen.

Artikel 7

De Staat die partij is bij dit Verdrag en waar de vermoedelijke dader wordt vervolgd, brengt, overeenkomstig zijn wetten, het eindresultaat van de strafzaak ter kennis van de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties, die de gegevens doorzendt aan de andere betrokken Staten en aan de betrokken internationale intergouvernementele organisaties.

Artikel 8

1. De Staat die partij is bij dit Verdrag en op het grondgebied waarvan de vermoedelijke dader wordt aangetroffen, is, indien hij deze niet uitlevert, in alle gevallen en ongeacht of het strafbare feit al of niet binnen zijn grondgebied werd begaan, verplicht de zaak voor vervolging aan zijn bevoegde autoriteiten over te dragen, volgens de in zijn wetten voorziene procedures. Deze autoriteiten nemen hun besluit op dezelfde wijze als in het geval van een gewoon strafbaar feit van ernstige aard naar de wet van die Staat.

2. Aan een ieder tegen wie een strafzaak loopt in verband met een van de in artikel 1 vermelde strafbare feiten wordt een billijke behandeling gewaarborgd in alle stadia van de procedure, met inbegrip van alle rechten en waarborgen die worden verleend door de wet van de Staat op het grondgebied waarvan hij zich bevindt.

Artikel 9

1. Een verzoek om uitlevering van een vermoedelijke dader ingevolge dit Verdrag wordt niet ingewilligd indien de aangezochte Staat die partij is bij dit Verdrag ernstige redenen heeft om aan te nemen :

a) dat het verzoek om uitlevering voor een in artikel 1 vermeld strafbaar feit is gedaan met de bedoeling een persoon te vervolgen of te straffen op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, etnische afkomst of politieke gezindheid; of

b) dat de toestand van die persoon ongunstig dreigt te worden beïnvloed :

(i) op grond van een van de in letter a) van dit lid vermelde redenen, of

(ii) omdat geen contact tussen hem en de bevoegde autoriteiten van de Staat die gerechtigd is rechten van bescherming uit te oefenen, kan plaatsvinden.

2. Met betrekking tot de strafbare feiten, als omschreven in dit Verdrag, worden de bepalingen in alle uitleveringsverdragen en -regelingen, van toepassing tussen de Staten die partij zijn bij dit Verdrag, tussen die Staten gewijzigd voor zover deze onverenigbaar zijn met dit Verdrag.

Artikel 10

1. De in artikel 1 vermelde strafbare feiten worden geacht in ieder tussen de Staten die partij zijn bij dit Verdrag bestaand uitleveringsverdrag te zijn begrepen als uitleveringsdelicten. De Staten die partij zijn bij dit Verdrag verplichten zich ertoe die strafbare feiten op te nemen als uitleveringsdelicten in ieder uitleveringsverdrag dat tussen hen wordt gesloten.

2. Si un Etat partie qui subordonne l'extradition à l'existence d'un traité est saisi d'une demande d'extradition par un autre Etat partie avec lequel il n'est pas lié par un traité d'extradition, l'Etat requis a la latitude de considérer la présente Convention comme constituant la base juridique de l'extradition en ce qui concerne les infractions prévues à l'article premier. L'extradition est subordonnée aux autres conditions prévues par le droit de l'Etat requis.

3. Les Etats parties qui ne subordonnent pas l'extradition à l'existence d'un traité reconnaissent les infractions prévues à l'article premier comme cas d'extradition entre eux dans les conditions prévues par le droit de l'Etat requis.

4. Entre Etats parties, les infractions prévues à l'article premier sont considérées aux fins d'extradition comme ayant été commises tant au lieu de leur perpétration que sur le territoire des Etats tenus d'établir leur compétence en vertu du paragraphe 1er de l'article 5.

Article 11

1. Les Etats parties s'accordent l'entraide judiciaire la plus large possible dans toute procédure pénale relative aux infractions prévues à l'article premier, y compris en ce qui concerne la communication de tous les éléments de preuve dont ils disposent et qui sont nécessaires aux fins de la procédure.

2. Les dispositions du paragraphe 1er du présent article n'affectent pas les obligations relatives à l'entraide judiciaire stipulées dans tout autre traité.

Article 12

Dans la mesure où les Conventions de Genève de 1949 pour la protection des victimes de la guerre ou les Protocoles additionnels à ces conventions sont applicables à un acte de prise d'otages particulier, et dans la mesure où les Etats parties à la présente Convention sont tenus, en vertu desdites conventions, de poursuivre ou de livrer l'auteur de la prise d'otages, la présente Convention ne s'applique pas à un acte de prise d'otages commis au cours de conflits armés au sens des Conventions de Genève de 1949 et des Protocoles y relatifs, y compris les conflits armés visés au paragraphe 4 de l'article 1er du Protocole additionnel 1 de 1977, dans lesquels les peuples luttent contre la domination coloniale et l'occupation étrangère et contre les régimes racistes, dans l'exercice du droit des peuples à disposer d'eux-mêmes, consacré dans la Charte des Nations Unies et dans la Déclaration relative aux principes du droit international touchant les relations amicales et la coopération entre les Etats conformément à la Charte des Nations Unies.

Article 13

La présente Convention n'est pas applicable lorsque l'infraction est commise sur le territoire d'un seul Etat, que l'otage et l'auteur présumé de l'infraction ont la nationalité de cet Etat et que l'auteur présumé de l'infraction est découvert sur le territoire de cet Etat.

Article 14

Rien dans la présente Convention ne peut être interprété comme justifiant la violation de l'intégrité territoriale ou de l'indépendance politique d'un Etat en contravention de la Charte des Nations Unies.

Article 15

Les dispositions de la présente Convention n'affecteront pas l'application des traités sur l'asile, en vigueur à la date d'adoption de ladite Convention, en ce qui concerne les Etats qui sont parties à ces traités; mais un Etat partie à la présente Convention ne pourra invoquer ces traités à l'égard d'un autre Etat partie à la présente Convention qui n'est pas partie à ces traités.

Article 16

1. Tout différend entre deux ou plusieurs Etats parties concernant l'interprétation ou l'application de la présente Convention qui n'est pas réglé par voie de négociation est soumis à l'arbitrage, à la demande de l'un d'entre eux. Si, dans les six mois qui suivent la date de la demande d'arbitrage, les parties ne parviennent pas à se mettre d'accord sur l'organisation de l'arbitrage, l'une quelconque d'entre elles peut soumettre le différend à la Cour internationale de Justice, en déposant une requête conformément au Statut de la Cour.

2. Indien een Staat die partij is bij dit Verdrag en die uitlevering afhankelijk stelt van het bestaan van een verdrag, een verzoek om uitlevering ontvangt van een andere Staat die partij is bij dit Verdrag, maar waarmee hij geen uitleveringsverdrag heeft gesloten, kan de aangezochte Staat, indien hij dat wenst, dit Verdrag beschouwen als de wettelijke basis voor uitlevering wegens de in artikel 1 vermelde strafbare feiten. Uitlevering is onderworpen aan de andere voorwaarden waarin het recht van de aangezochte Staat voorziet.

3. De Staten die partij zijn bij dit Verdrag en die uitlevering niet afhankelijk stellen van het bestaan van een verdrag, erkennen onderling de in artikel 1 vermelde strafbare feiten als uitleveringsdelicten, onderworpen aan de voorwaarden waarin het recht van de aangezochte Staat voorziet.

4. Voor uitlevering tussen de Staten die partij zijn bij dit Verdrag worden de in artikel 1 vermelde strafbare feiten beschouwd als begaan niet alleen op de plaats waar zij zijn gepleegd, maar ook op het grondgebied van de Staten die overeenkomstig het eerste lid van artikel 5 hun bevoegdheid dienen vast te leggen.

Artikel 11

1. De Staten die partij zijn bij dit Verdrag verlenen elkaar de ruimste mogelijke rechtshulp in strafzaken wegens de in artikel 1 vermelde strafbare feiten, met inbegrip van het verschaffen van al het hun ter beschikking staande bewijsmateriaal dat nodig is in verband met de vervolging.

2. Het bepaalde in het eerste lid van dit artikel laat verplichtingen betreffende wederzijdse rechtshulp, vervat in andere verdragen, onverlet.

Artikel 12

Voor zover de Verdragen van Genève van 1949 inzake de bescherming van oorlogsslachtoffers of de Aanvullende Protocollen bij deze Verdragen van toepassing zijn op een bepaalde gijzelingshandeling en voor zover de Staten die partij zijn bij dit Verdrag krachtens deze Verdragen zijn gehouden degene die zich schuldig heeft gemaakt aan bedoelde gijzelingshandeling, te vervolgen of over te dragen, is dit Verdrag niet van toepassing op een gijzelingshandeling die is gepleegd tijdens gewapende conflicten - als omschreven in de Verdragen van Genève van 1949 en de Protocollen daarbij, met inbegrip van gewapende conflicten, vermeld in Protocol I van 1977, artikel I, vierde lid - waarin volkeren strijden tegen koloniale overheersing en vreemde bezetting en tegen racistische regimes in de uitoefening van hun recht op zelf beschikking zoals neergelegd in het Handvest van de Verenigde Naties en de Verklaring inzake de beginselen van het volkenrecht betreffende vriendschappelijke betrekkingen en samenwerking tussen Staten overeenkomstig het Handvest van de Verenigde Naties.

Artikel 13

Dit Verdrag is niet van toepassing wanneer het strafbare feit is begaan binnen één enkele Staat, de gijzelaar en de vermoedelijke dader onderdaan van die Staat zijn en de vermoedelijke dader op het grondgebied van die Staat wordt aangetroffen.

Artikel 14

Geen enkele bepaling van dit Verdrag mag worden uitgelegd als rechtvaardiging van de schending van de territoriale integriteit of politieke onafhankelijkheid van een Staat in strijd met het Handvest van de Verenigde Naties.

Artikel 15

Het bepaalde in dit Verdrag laat de toepassing van de verdragen inzake asiel die van kracht zijn op de datum waarop dit Verdrag is aangenomen, onverlet tussen de Staten die partij zijn bij die verdragen; een Staat die partij is bij dit Verdrag kan zich echter niet op die verdragen beroepen ten aanzien van een andere Staat die partij is bij dit Verdrag maar niet bij die verdragen.

Artikel 16

1. Elk geschil tussen twee of meer Staten die partij zijn bij dit Verdrag inzake de uitleg of toepassing van dit Verdrag, dat niet wordt beslecht door onderhandelingen, wordt op verzoek van een van die Staten onderworpen aan arbitrage. Indien de partijen er binnen zes maanden na de datum van het verzoek tot arbitrage niet in zijn geslaagd overeenstemming te bereiken over de vorm van deze arbitrage, kan een van die partijen het geschil voorleggen aan het Internationale Gerechtshof door middel van een verzoek overeenkomstig het Statuut van het Hof.

2. Tout Etat pourra, au moment où il signera la présente Convention, la ratifiera ou y adhérera, déclarer qu'il ne se considère pas lié par les dispositions du paragraphe 1er du présent article. Les autres Etats parties ne seront pas liés par lesdites dispositions envers un Etat partie qui aura formulé une telle réserve.

3. Tout Etat partie qui aura formulé une réserve conformément aux dispositions du paragraphe 2 du présent article pourra à tout moment lever cette réserve par une notification adressée au Secrétaire Général de l'Organisation des Nations Unies.

Article 17

1. La présente Convention est ouverte à la signature de tous les Etats, jusqu'au 31 décembre 1980, au siège de l'Organisation des Nations Unies, à New York.

2. La présente Convention sera ratifiée. Les instruments de ratification seront déposés auprès du Secrétaire Général de l'Organisation des Nations Unies.

3. La présente Convention est ouverte à l'adhésion de tout Etat. Les instruments d'adhésion seront déposés auprès du Secrétaire Général de l'Organisation des Nations Unies.

Article 18

1. La présente Convention entrera en vigueur le trentième jour qui suivra la date de dépôt auprès du Secrétaire Général de l'Organisation des Nations Unies du vingt-deuxième instrument de ratification ou d'adhésion.

2. Pour chacun des Etats qui ratifieront la Convention ou y adhéreront après le dépôt du vingt-deuxième instrument de ratification ou d'adhésion, la Convention entrera en vigueur le trentième jour après le dépôt par cet Etat de son instrument de ratification ou d'adhésion.

Article 19

1. Tout Etat partie peut dénoncer la présente Convention par voie de notification écrite adressée au Secrétaire Général de l'Organisation des Nations Unies.

2. La dénonciation prendra effet un an après la date à laquelle la notification aura été reçue par le Secrétaire Général de l'Organisation des Nations Unies.

Article 20

L'original de la présente Convention, dont les textes anglais, arabe, chinois, espagnol, français et russe font également foi, sera déposé auprès du Secrétaire Général de l'Organisation des Nations Unies, qui en fera tenir copie certifiée conforme à tous les Etats.

EN FOI DE QUOI les soussignés, dûment autorisés à cet effet par leurs gouvernements respectifs, ont signé la présente Convention, qui a été ouverte à la signature à New York le 18 décembre 1979.

2. Iedere Staat kan op het tijdstip van ondertekening of bekrachtiging van dit Verdrag of van toetreding daartoe verklaren zich niet gebonden te achten door het eerste lid van dit artikel. De andere Staten die partij zijn bij dit Verdrag zijn niet gebonden door het eerste lid van dit artikel tegenover een Staat die partij is bij dit Verdrag en die een zodanig voorbehoud heeft gemaakt.

3. Een Staat die partij is bij dit Verdrag en die een voorbehoud heeft gemaakt overeenkomstig het tweede lid van dit artikel kan dit voorbehoud te allen tijde intrekken door middel van een kennisgeving aan de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties.

Artikel 17

1. Dit Verdrag staat tot 31 december 1980 open voor ondertekening door alle Staten op de Zetel van de Verenigde Naties te New York.

2. Dit Verdrag dient te worden bekrachtigd. De akten van bekrachtiging dienen te worden nedergelegd bij de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties.

3. Dit Verdrag staat open voor toetreding door iedere Staat. De akten van toetreding dienen te worden nedergelegd bij de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties.

Artikel 18

1. Dit Verdrag treedt in werking op de dertigste dag volgende op de datum van nederlegging van de tweeëntwintigste akte van bekrachtiging of toetreding bij de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties.

2. Voor iedere Staat die dit Verdrag bekrachtigt of daartoe toetreedt na de nederlegging van de tweeëntwintigste akte van bekrachtiging of toetreding treedt het Verdrag in werking op de dertigste dag na de nederlegging door die Staat van zijn akte van bekrachtiging of toetreding.

Artikel 19

1. Iedere Staat die partij is bij dit Verdrag kan dit opzeggen door middel van een schriftelijke kennisgeving aan de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties.

2. De opzegging wordt van kracht één jaar na de datum waarop de kennisgeving door de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties is ontvangen.

Artikel 20

Het origineel van dit Verdrag, waarvan de Arabische, de Chinese, de Engelse, de Franse, de Russische en de Spaanse tekst gelijkelijk authentiek zijn, wordt nedergelegd bij de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties, die daarvan een voor eensluidend gewaarmerkt afschrift toezendt aan alle staten.

TEN BLIJKE WAARVAN de ondergetekenden, hiertoe naar behoren gevolmachtigd door hun onderscheiden Regeringen, dit Verdrag, op 18 december 1979 te New York voor ondertekening opengesteld, hebben ondertekend.

CONVENTION INTERNATIONALE CONTRE LA PRISE D'OTAGES, FAITE A NEW YORK LE 17 DECEMBRE 1979

Etats liés

ETATS	SIGNATURE	RATIFICATION, ACCESSION SUCCESSION	(a) (d)	ENTREE EN VIGUEUR
Algérie		18 décembre 1996	a	17 janvier 1997
Allemagne	18 décembre 1979	15 décembre 1980		3 juin 1983
Antigua-et-Barbuda		6 août 1986	a	5 septembre 1986
Arabie Saoudite		8 janvier 1991	a	7 février 1991
Argentine		18 septembre 1991	a	18 octobre 1991
Australie		21 mai 1990	a	20 juin 1990
Autriche	3 octobre 1980	22 août 1986		21 septembre 1986
Bahamas		4 juin 1981	a	3 juin 1983
Barbados		9 mars 1981	a	3 juin 1983

ETATS	SIGNATURE	RATIFICATION, ACCESSION SUCCESSION	(a) (d)	ENTREE EN VIGUEUR
Belarus		1 ^{er} juillet 1987	a	31 juillet 1987
Belgique	3 janvier 1980	16 avril 1999		16 mai 1999
Bhutan		31 août 1981	a	3 juin 1983
Bolivie	25 mars 1980			
Bosnie-Herzégovine		1 ^{er} septembre 1993	d	
Brunei Darussalam		18 octobre 1988	a	17 novembre 1988
Bulgarie		10 mars 1988	a	9 avril 1988
Cameroun		9 mars 1988	a	8 avril 1988
Canada	18 février 1980	4 décembre 1985		3 janvier 1986
Chili	3 janvier 1980	12 novembre 1981		3 juin 1983
Chine		26 janvier 1993	a	25 février 1993
Chypre		13 septembre 1991	a	13 octobre 1991
Côte d'Ivoire		22 août 1989	a	21 septembre 1989
Danemark		11 août 1987	a	11 août 1987
Dominique		9 septembre 1986	a	9 octobre 1986
Egypte	18 décembre 1980	2 octobre 1981		3 juin 1983
El Salvador	10 juin 1980	12 février 1981		3 juin 1983
Equateur		2 mai 1988	a	1 juin 1988
Espagne		26 mars 1984	a	25 avril 1984
Etats-Unis d'Amérique	21 décembre 1979	7 décembre 1984		6 janvier 1985
Ex-République yougoslave de Macédoine		12 mars 1998	S	
Fédération de Russie		11 juin 1987	a	11 juillet 1987
Finlande	29 octobre 1980	14 avril 1983		3 juin 1983
Gabon	29 février 1980			
Ghana		10 novembre 1987	a	10 décembre 1987
Grèce	18 mars 1980	18 juin 1987		18 juillet 1987
Grenade		10 décembre 1990	a	9 janvier 1991
Guatemala	30 avril 1980	11 mars 1983		3 juin 1983
Haïti	21 avril 1980	17 mai 1989		16 juin 1989
Honduras	11 juin 1980	1 ^{er} juin 1981		3 juin 1983
Hongrie		2 septembre 1987	a	2 octobre 1987
Inde		7 septembre 1994	a	7 octobre 1994
Irak	14 octobre 1980			
Islande		6 juillet 1981	a	3 juin 1983
Israël	19 novembre 1980			
Italie	18 avril 1980	20 mars 1986		19 avril 1986
Jamaïque	27 février 1980			
Japon	22 décembre 1980	8 juin 1987		8 juillet 1987
Jordanie		19 février 1986	a	21 mars 1986
Kazakhstan		21 février 1996	a	22 mars 1996
Kenya		8 décembre 1981	a	3 juin 1983
Koweït		6 février 1989	a	8 mars 1989
Lesotho	17 avril 1980	5 novembre 1980		3 juin 1983
Liban		4 décembre 1997	a	3 janvier 1998

ETATS	SIGNATURE	RATIFICATION, ACCESSION SUCCESSION	(a) (d)	ENTREE EN VIGUEUR
Liberia	30 janvier 1980			
Liechtenstein		28 novembre 1994	a	28 décembre 1994
Luxembourg	18 décembre 1979	29 avril 1991		29 mai 1991
Ex-République démocratique de Macédoine		12 mars 1999	d	
Malawi		17 mars 1986	a	16 avril 1986
Mali		8 février 1990	a	10 mars 1990
Maurice	18 juin 1980	17 octobre 1980		3 juin 1983
Mauritanie		13 mars 1996	a	12 avril 1998
Mexique		28 avril 1987	a	28 mai 1987
Mongolie		9 juin 1992	a	9 juillet 1992
Népal		9 mars 1990	a	8 avril 1990
Norvège	18 décembre 1980	2 juillet 1981		3 juin 1983
Nouvelle-Zélande	24 décembre 1980	12 novembre 1985		12 décembre 1985
Oman		22 juillet 1988	a	21 août 1988
Ouganda	10 novembre 1980			
Ouzbékistan		19 janvier 1998	a	18 février 1998
Panama	24 janvier 1980	19 août 1982		3 juin 1983
Pays-Bas	18 décembre 1980	6 décembre 1988		5 janvier 1989
Philippines	2 mai 1980	14 octobre 1980		3 juin 1983
Portugal	16 juin 1980	6 juillet 1984		5 août 1984
République démocratique du Congo	2 juillet 1980			
République du Corée (Sud)		4 mai 1983	a	3 juin 1983
République dominicaine	12 août 1980			
République tchèque		22 février 1993	d	24 mars 1993
Roumanie		17 mai 1990	a	16 juin 1990
Royaume-Uni	18 décembre 1979	22 décembre 1982		3 juin 1983
Saint-Kitts et Nevis		17 janvier 1991	a	16 février 1991
Sénégal	2 juin 1980	10 mars 1987		9 avril 1987
Slovaquie		28 mai 1993	d	
Slovénie		6 juillet 1992	d	
Soudan		19 juin 1990	a	19 juillet 1990
Suède	25 février 1989	15 janvier 1981		3 juin 1983
Suisse	18 juillet 1980	5 mars 1985		4 avril 1985
Suriname	30 juillet 1980	5 novembre 1981		3 juin 1993
Tchécoslovaquie		27 janvier 1988	a	26 février 1988
Togo	8 juillet 1980	25 juillet 1986		24 août 1986
Trinidad et Tobago		1 ^{er} avril 1981	a	3 juin 1983
Tunisie		18 juin 1997	a	18 juillet 1997
Turquie		15 août 1989	a	14 septembre 1989
Ukraine		19 juin 1987	a	19 juillet 1987
Venezuela		13 décembre 1988	a	12 janvier 1989
Yougoslavie	29 décembre 1980	19 avril 1985		19 mai 1985

INTERNATIONAAL VERDRAG TEGEN HET NEMEN VAN GIJZELAARS,
OPGEMAAKT TE NEW YORK OP 17 DECEMBER 1979

Gebonden Staten

STATEN	ONDER- TEKENING	BEKRACHTIGING, TOETREDING, STATENOPVOLGING	(T) (S)	INWERKING- TREDING
Algerije		18 december 1996	T	17 januari 1997
Antigua en Barbuda		6 augustus 1986	T	5 september 1986
Argentinië		18 september 1991	T	18 oktober 1991
Australië		21 mei 1990	T	20 juni 1990
Bahamas		4 juni 1981	T	3 juni 1983
Barbados		9 maart 1981	T	3 juni 1983
Belarus		1 juli 1987	T	31 juli 1987
België	3 januari 1980	16 april 1999		16 mei 1999
Bhutan		31 augustus 1981	T	3 juni 1983
Bolivië	25 maart 1980			
Bosnië Herzegovina		1 september 1993	S	
Brunei Darussalam		18 oktober 1988	T	17 november 1988
Bulgarije		10 maart 1988	T	9 april 1988
Canada	18 februari 1980	4 december 1985		3 januari 1986
Chili	3 januari 1980	12 november 1981		3 juni 1983
China		26 januari 1993	T	25 februari 1993
Congo (Dem. rep.)	2 juli 1980			
Cyprus		13 september 1991	T	13 oktober 1991
Denemarken		11 augustus 1987	T	10 september 1987
Dominica		9 september 1966	T	9 oktober 1986
Dominicaanse Republiek	12 augustus 1980			
Duitsland	18 december 1979	15 december 1980		3 juni 1983
Ecuador		2 mei 1988	T	1 juni 1988
Egypte	18 december 1980	2 oktober 1981		3 juni 1983
El Salvador	10 juni 1980	12 februari 1981		3 juni 1983
Filippijnen	2 mei 1980	14 oktober 1980		3 juni 1983
Finland	29 oktober 1980	14 april 1983		3 juni 1983
Gabon	29 februari 1980			
Ghana		10 november 1967	T	10 december 1987
Grenada		10 december 1990	T	9 januari 1991
Griekenland	18 maart 1980	18 juni 1987		18 juli 1987
Guatemala	30 april 1980	11 maart 1983		3 juni 1983
Haiti	21 april 1980	17 mei 1989		16 juni 1989
Honduras	11 juni 1980	1 juni 1981		3 juni 1983
Hongarije		2 september 1987	T	2 oktober 1987
IJsland		6 juli 1981	T	3 juni 1983
India		7 september 1994	T	7 oktober 1994
Irak	14 oktober 1980			
Israël	19 november 1980			
Italië	18 april 1980	20 maart 1986		19 april 1986
Ivoorkust		22 augustus 1989	T	21 september 1989
Jamaïca	27 februari 1980			
Japan	22 december 1980	8 juni 1987		8 juli 1987
Joegoslavië	29 december 1980	19 april 1985		19 mei 1985
Jordanië		19 februari 1986	T	21 maart 1986
Kameroen		9 maart 1988	T	8 april 1988

STATEN	ONDER- TEKENING	BEKRACHTIGING, TOETREDING, STATENOPVOLGING	(T) (S)	INWERKING- TREDING
Kazachstan		21 februari 1996	T	22 maart 1996
Kenya		8 december 1881	T	3 juni 1983
Koeweit		6 februari 1989	T	8 maart 1989
Lesotho	17 april 1980	5 november 1980		3 juni 1983
Libanon		4 december 1997	T	3 januari 1998
Libië	30 januari 1980			
Liechtenstein		28 november 1994	T	28 december 1994
Luxemburg	18 december 1979	29 april 1991		29 mei 1991
Malawi		17 maart 1986	T	16 april 1986
Mali		8 februari 1990	T	10 maart 1990
Mauritanië		13 maart 1998	T	12 april 1998
Mauritius	18 juni 1980	17 oktober 1980		3 juni 1983
Mexico		28 april 1987	T	28 mei 1987
Mongolië		9 juni 1992	T	9 juli 1992
Nederland	18 december 1980	6 december 1988		5 januari 1989
Nepal		9 maart 1980	T	8 april 1990
Nieuw-Zeeland	24 december 1980	12 november 1985		12 december 1985
Noorwegen	18 december 1980	2 juli 1981		3 juni 1983
Oeganda	10 november 1980			
Oekraïne		19 juni 1987	T	19 juli 1987
Oezbeksitan		19 januari 1998	T	18 februari 1998
Oman		22 juli 1988	T	21 augustus 1988
Oostenrijk	3 oktober 1980	22 augustus 1986		21 september 1986
Panama	24 januari 1980	19 augustus 1982		3 juni 1983
Portugal	16 juni 1980	6 juli 1984		5 augustus 1984
Republiek Korea		4 mei 1983	T	3 juni 1983
Roemenië		17 mei 1990	T	16 juni 1990
Russische Federatie		11 juni 1987	T	11 juli 1987
Saoedi-Arabie		8 januari 1991	T	7 februari 1991
Senegal	2 juni 1980	10 maart 1987		9 april 1987
Sint-Kitts en Nevis		17 januari 1991	T	16 februari 1991
Slovakije		28 mei 1993	S	
Slovenië		6 juli 1992	S	
Soedan		19 juni 1990	T	19 juli 1990
Spanje		26 maart 1984	T	25 april 1984
Suriname	30 juli 1980	5 november 1981		3 juni 1983
Togo	8 juli 1980	25 juli 1986		24 augustus 1986
Trinidad en Tobago		1 april 1981	T	3 juni 1983
Tsjechische Republiek		22 februari 1993	S	24 maart 1993
Tsjechoslovakije		27 januari 1988	T	26 februari 1988
Tunesië		18 juni 1997	T	18 juli 1997
Turkije	15 augustus 1989	T		14 september 1989
Venezuela		13 december 1988	T	12 januari 1989
Verenigd Koninkrijk	18 december 1979	22 december 1982		3 juni 1983
Verenigde Staten van Amerika	21 december 1979	7 december 1984		6 januari 1985
Voormalige Joegoslavische Rep. Macedonië		12 maart 1996	S	
Zweden	25 februari 1980	15 januari 1981		3 juni 1983
Zwitserland	18 juli 1980	5 maart 1985		4 april 1985